

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

STANOWISKO RADY (UE) NR 2/2013 W PIERWSZYM CZYTANIU

w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999

Przyjęte przez Radę w dniu 25 lutego 2013 r.

(2013/C 89 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 325, w związku z Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Instytucje Unii i państwa członkowskie przywiązują dużą wagę do ochrony interesów finansowych Unii oraz zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę tych interesów. Odpowiedzialność Komisji w tym zakresie jest ściśle związana z jej obowiązkiem wykonywania budżetu zgodnie z art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a znaczenie tego działania jest potwierdzone w art. 325 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 254 z 30.8.2011, s. 1.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2008 r. (Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 201) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 25 lutego 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia

- (2) Aby osiągnąć ten cel, należy w pełni wykorzystać wszystkie dostępne środki, w szczególności w kontekście zadań dochodzeniowych przekazanych Unii, zachowując przy tym aktualny podział i równowagę obowiązków między Unią a państwami członkowskimi.

- (3) Aby wzmocnić dostępne środki do zwalczania nadużyć finansowych, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady wewnętrznej autonomii organizacyjnej każdej z instytucji, Komisja utworzyła jako jedną ze swoich służb decyzją 1999/352/WE, EWWiS, Euratom ⁽³⁾ Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych („Urząd”) odpowiedzialny za prowadzenie dochodzeń administracyjnych w sprawach nadużyć finansowych. Komisja przyznała Urzędowi całkowitą niezależność w wykonywaniu zadań dochodzeniowych. Decyzja 1999/352/WE, EWWiS, Euratom przewiduje, że do celów dochodzeniowych Urząd wykonuje uprawnienia przyznane na mocy prawa Unii.

- (4) Aby uregulować kwestię dochodzeń prowadzonych przez Urząd, przyjęto rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾. W celu zwiększenia skuteczności dochodzeń Urzędu oraz w świetle ocen jego działalności dokonanych przez instytucje Unii, a w szczególności sprawozdania oceniającego Komisji z kwietnia 2003 r. oraz sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego nr 1/2005 ⁽⁵⁾ i nr 2/2011 ⁽⁶⁾ dotyczących zarządzania Urzędem, konieczna jest zmiana obecnych ram prawnych.

⁽³⁾ 1999/352/WE, EWWiS, Euratom: Decyzja Komisji z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiająca Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 20).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 202 z 18.8.2005, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 124 z 27.4.2011, s. 9.

- (5) Kompetencje Urzędu powinny obejmować prowadzenie dochodzeń w instytucjach, organach, urzędach i agencjach ustanowionych Traktatami lub na ich podstawie (zwanych dalej „instytucjami, organami, urzędami i agencjami”) oraz wykonywanie uprawnień dochodzeniowych przyznanych Komisji na mocy stosownych aktów Unii, a także udzielanie państwom członkowskim pomocy przez Komisję w organizowaniu ścisłej i regularnej współpracy między ich właściwymi organami. Urząd powinien również uczestniczyć w opracowywaniu i rozwijaniu metod zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii oraz zwalczania tych zjawisk w oparciu o swoje doświadczenie operacyjne w tej dziedzinie.
- (6) Odpowiedzialność Urzędu, jako służby powołanej przez Komisję, dotyczy również, oprócz ochrony interesów finansowych, wszystkich działań mających związek z ochroną interesów Unii przed nieprawidłowymi zachowaniami, które mogą prowadzić do wszczęcia postępowania administracyjnego lub karnego.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie bez uszczerbku dla szerszego zakresu ochrony mogącego wynikać z postanowień Traktatów.
- (8) Z uwagi na potrzebę wzmocnienia walki z nadużyciami finansowymi, korupcją i wszelką inną nielegalną działalnością na szkodę interesów finansowych Unii Urząd powinien mieć możliwość prowadzenia dochodzeń wewnętrznych we wszystkich instytucjach, organach, urzędach i agencjach.
- (9) W kontekście dochodzeń zewnętrznych Urzędowi należy powierzyć wykonywanie uprawnień przyznanych Komisji na mocy rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu i inspekcji przeprowadzanych przez Komisję i mających na celu ochronę interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽¹⁾. Należy ponadto zezwolić Urzędowi na wykonywanie innych uprawnień powierzonych Komisji w celu przeprowadzania kontroli na miejscu i inspekcji w państwach członkowskich, w szczególności w celu wykrywania nieprawidłowości zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽²⁾.
- (10) Skuteczność operacyjna Urzędu zależy w dużym stopniu od współpracy z państwami członkowskimi. Zachodzi potrzeba, aby państwa członkowskie wskazały swoje właściwe organy, które będą w stanie zapewnić Urzędowi wsparcie niezbędne w wykonywaniu jego obowiązków. W tych państwach członkowskich, które nie powołały wyspecjalizowanej komórki na szczeblu krajowym, odpowiedzialnej za koordynowanie ochrony interesów finansowych Unii oraz zwalczania nadużyć finansowych, powinna zostać wyznaczona jednostka (jednostka koordynująca zwalczanie nadużyć finansowych) w celu ułatwienia skutecznej współpracy i wymiany informacji z Urzędem.
- (11) Urząd powinien mieć dostęp do wszelkich stosownych informacji będących w posiadaniu instytucji, organów, urzędów i agencji Unii, w związku z dochodzeniami zewnętrznymi.
- (12) Dochodzenia powinny być prowadzone zgodnie z Traktatami, w szczególności z Protokołem (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, z poszanowaniem regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej określonych w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽³⁾ („regulamin pracowniczy”) oraz statutu posła do Parlamentu Europejskiego, jak również z pełnym poszanowaniem praw człowieka i podstawowych wolności, a w szczególności zasady sprawiedliwości, prawa osób objętych dochodzeniem do wyrażania swoich poglądów co do faktów ich dotyczących oraz zasady, że wnioski z dochodzenia mogą się opierać wyłącznie na elementach posiadających wartość dowodową. W tym celu instytucje, organy, urzędy i agencje powinny określić zasady prowadzenia dochodzeń wewnętrznych.
- (13) Dochodzenia wewnętrzne mogą być prowadzone tylko wtedy, gdy Urząd będzie miał zagwarantowany dostęp do wszystkich pomieszczeń instytucji, organów, urzędów i agencji, jak również do wszystkich informacji i dokumentów, będących w ich posiadaniu.
- (14) Dokładność informacji przekazywanych Urzędowi w ramach jego kompetencji powinna być niezwłocznie oceniana. W tym celu Urząd powinien mieć dostęp, przed wszczęciem dochodzenia, do wszelkich stosownych informacji znajdujących się w bazach danych będących w posiadaniu instytucji, organów, urzędów lub agencji, gdy jest to niezbędne do oceny podstawy faktycznej zarzutów.
- (15) Na Urząd należy nałożyć ściśle określone obowiązki w zakresie informowania instytucji, organów, urzędów i agencji o dochodzeniach będących w toku, w przypadku gdy sprawa będąca przedmiotem dochodzenia dotyczy urzędnika, innego pracownika, członka instytucji lub organu, szefa urzędu lub agencji, lub członka personelu lub w przypadku gdy może być wymagane zastosowanie środków zapobiegawczych w celu ochrony interesów finansowych Unii.
- (16) Należy określić jasne przepisy, które – przy jednoczesnym potwierdzeniu pierwszeństwa, jakie przysługuje Urzędowi w prowadzeniu dochodzeń wewnętrznych w sprawach przynoszących szkodę interesom finansowym Unii – umożliwią instytucjom, organom, urzędom i agencjom szybkie przeprowadzenie takich dochodzeń w sprawach, w których Urząd postanowił nie interweniować.

⁽¹⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

- (17) W celu zapewnienia niezależności Urzędu w wykonywaniu zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia dyrektor generalny Urzędu powinien mieć możliwość wszczęcia dochodzenia z własnej inicjatywy. W przypadku gdy Urząd prowadzi dochodzenie, stosowne instytucje, organy, urzędy lub agencje nie powinny równoległe prowadzić dochodzenia w sprawie tych samych faktów, chyba że wspólnie z Urzędem postanowiono inaczej.
- (18) Dochodzenia powinny być prowadzone z upoważnienia dyrektora generalnego Urzędu, przy zachowaniu pełnej niezależności od instytucji, organów, urzędów i agencji oraz od Komitetu Nadzoru. W tym celu dyrektor generalny powinien mieć możliwość wydawania wytycznych dla pracowników Urzędu w sprawie procedur dochodzeniowych. Wytyczne te powinny zawierać praktyczne wskazówki dla pracowników Urzędu co do prowadzenia dochodzeń oraz gwarancji proceduralnych i praw osób objętych dochodzeniem lub świadków, a także szczegóły dotyczące procedur wewnętrznych w zakresie doradztwa i kontroli, jakich należy przestrzegać, w tym również kontroli zgodności z prawem. W celu zapewnienia większej przejrzystości prowadzenia dochodzeń wytyczne te powinny być publicznie dostępne na stronie internetowej Urzędu. Wytyczne te nie powinny tworzyć ani zmieniać jakichkolwiek praw lub obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
- (19) Zgodnie z art. 21 regulaminu pracowniczego pracownicy Urzędu powinni prowadzić dochodzenia zgodnie z wytycznymi w sprawie procedur dochodzeniowych oraz na podstawie indywidualnych poleceń wydawanych przed dyrektora generalnego w konkretnych sprawach.
- (20) Zgodnie z regulaminem pracowniczym pracownicy Urzędu powinni wykonywać swoje zadania dochodzeniowe w pełni niezależnie oraz powinni unikać konfliktu interesów. Pracownicy Urzędu powinni niezwłocznie informować dyrektora generalnego, jeżeli dochodzenie dotyczy sprawy, w której mają jakikolwiek interes osobisty mogący niekorzystnie wpłynąć na ich niezależność lub być tak postrzegany, zwłaszcza jeśli w sprawie będącej przedmiotem dochodzenia są lub byli zaangażowani w innym charakterze.
- (21) Dochodzenia zewnętrzne i wewnętrzne prowadzone przez Urząd podlegają, częściowo, różnym przepisom. Jednakże należy zezwolić Urzędowi, w razie potrzeby, na łączenie w ramach jednego dochodzenia aspektów dochodzenia zewnętrznego i wewnętrznego bez konieczności wszczynania dwóch odrębnych dochodzeń.
- (22) Z myślą o pewności prawa konieczne jest określenie gwarancji proceduralnych mających zastosowanie do dochodzeń prowadzonych przez Urząd, z uwzględnieniem administracyjnego charakteru tych dochodzeń.
- (23) Należy przestrzegać gwarancji proceduralnych i praw podstawowych osób objętych dochodzeniem i świadków, bez dyskryminacji, w każdym czasie i na każdym etapie dochodzeń, zarówno zewnętrznych, jak i wewnętrznych, w szczególności przy przekazywaniu informacji o dochodzeniach będących w toku. Przekazywanie jakichkolwiek informacji dotyczących dochodzeń prowadzonych przez Urząd Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji lub Trybunałowi Obrachunkowemu, dwustronnie lub w ramach mechanizmu wymiany poglądów, nie powinno naruszać poufności dochodzeń, uzasadnionych praw osób objętych dochodzeniem oraz, w stosownych przypadkach, przepisów krajowych mających zastosowanie w postępowaniach sądowych. Informacje przekazane lub uzyskane w trakcie dochodzeń powinny być traktowane zgodnie z prawem Unii w zakresie ochrony danych. Wymiana informacji powinna podlegać zasadzie proporcjonalności i zasadzie wiedzy koniecznej.
- (24) Aby wzmocnić ochronę indywidualnych praw osób objętych dochodzeniem, wnioski odnoszące się imiennie do osoby objętej dochodzeniem nie powinny być formułowane, na końcowym etapie dochodzenia, bez umożliwienia tej osobie wypowiedzenia się na temat dotyczących jej faktów.
- (25) Dyrektor generalny powinien zapewnić, aby przy podawaniu informacji do wiadomości publicznej przestrzegano uzasadnionych praw osób objętych dochodzeniem.
- (26) Urząd oraz instytucje, organy, urzędy i agencje zaangażowane w dochodzenie powinny chronić wolność wypowiedzi zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, a także chronić źródła dziennikarskie.
- (27) Obowiązkiem dyrektora generalnego Urzędu powinno być zapewnienie ochrony danych osobowych i przestrzeganie zasady poufności informacji zgromadzonych w trakcie dochodzeń. Urzędnicy i inni pracownicy Unii powinni mieć zapewnioną ochronę prawną odpowiadającą ochronie przewidzianej w regulaminie pracowniczym.
- (28) W celu zapewnienia, aby wyniki dochodzeń prowadzonych przez Urząd były uwzględniane oraz aby podejmowane były wymagane działania następcze, raporty powinny posiadać status dowodu dopuszczalnego w postępowaniu administracyjnym lub sądowym. W tym celu raporty te powinny być sporządzane w sposób zgodny z przepisami regulującymi raporty urzędowe w państwach członkowskich.
- (29) W przypadku stwierdzenia, że fakty ujawnione w raporcie końcowym z dochodzenia wewnętrznego mogłyby dostarczać podstaw do wszczęcia postępowania karnego, informację taką należy przekazać krajowemu organom sądowym zainteresowanego państwa członkowskiego. W zaleceniach, które towarzyszą raportowi końcowemu z dochodzenia, dyrektor generalny powinien wskazać, czy - uwzględniając charakter faktów oraz ich skutki finansowe - środki wewnętrzne, które może podjąć zainteresowana instytucja, organ, urząd lub agencja, pozwałyby na skuteczniejsze działania następcze.

- (30) W przypadku gdy dyrektor generalny przekazuje organom sądowym zainteresowanego państwa członkowskiego informacje uzyskane przez Urząd w toku postępowań wewnętrznych, takie przekazanie informacji nie powinno naruszać dokonywanej następnie przez krajowy organ sądowy oceny tego, czy w świetle prawa wymagane jest postępowanie dochodzeniowe.
- (31) Decyzja w sprawie dalszego postępowania po zakończeniu dochodzeń należy do właściwych organów państw członkowskich lub, w stosownych przypadkach, do instytucji, organów, urzędów lub agencji, na podstawie raportu końcowego z dochodzenia sporządzonego przez Urząd.
- (32) Aby Urząd mógł zwiększyć swoją skuteczność, powinien dysponować wiedzą na temat działań następczych podjętych na podstawie wyników jego dochodzeń. W związku z tym instytucje, organy, urzędy i agencje Unii oraz, w stosownych przypadkach, właściwe organy państw członkowskich powinny składać Urzędowi, na jego wniosek, sprawozdania z ewentualnych działań podjętych na podstawie informacji przekazanych im przez Urząd.
- (33) Zważywszy na znaczne korzyści płynące z zacieśnienia współpracy między Urzędem, Eurojustem, Europolem i właściwymi organami państw członkowskich, Urząd powinien mieć możliwość zawierania z nimi porozumień administracyjnych, które mogą w szczególności służyć ułatwianiu współpracy w praktyce oraz wymiany informacji w kwestiach technicznych i operacyjnych, nie powodując jakichkolwiek dodatkowych zobowiązań prawnych.
- (34) W celu zacieśnienia współpracy między Urzędem, Eurojustem i właściwymi organami państw członkowskich dotyczącej czynów, które mogłyby być przedmiotem dochodzenia karnego, Urząd powinien informować Eurojust w szczególności o tych sprawach, w których zachodzi podejrzenie, że doszło do nadużyć finansowych, korupcji lub innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii, wiążącej się z poważnymi formami przestępczości. Przekazywanie informacji właściwym organom zainteresowanych państw członkowskich powinno mieć miejsce przed przekazaniem przez Urząd dostarczonych przez nie informacji do Eurojustu lub Europolu, w przypadku gdy takim informacjom towarzyszy wezwanie do podjęcia określonego postępowania karnego.
- (35) Aby współpraca między Urzędem, stosownymi instytucjami, organami, urzędami i agencjami Unii, właściwymi organami państw członkowskich, właściwymi organami w państwach trzecich, oraz organizacjami międzynarodowymi przebiegała z powodzeniem, należy zorganizować wzajemną wymianę informacji. Przy takiej wymianie należy przestrzegać zasady poufności i przepisów dotyczących ochrony danych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹⁾. Urząd powinien w szczególności sprawdzać, czy otrzymujący informacje posiada odpowiednie uprawnienia i czy przekazanie danych jest konieczne. Wymiana informacji z Eurojustem powinna odbywać się w granicach kompetencji Eurojustu, które obejmują koordynację w transnarodowych sprawach związanych z poważną przestępczością.
- (36) Ze względu na wielkość środków Unii przydzielanych sektorowi pomocy zewnętrznej, liczbę dochodzeń prowadzonych przez Urząd w tym sektorze, a także istniejącą współpracę międzynarodową do celów prowadzenia dochodzeń, Urząd powinien mieć możliwość zapewniania sobie, w drodze porozumień administracyjnych – w stosownych przypadkach w koordynacji z innymi właściwymi służbami – praktycznego wsparcia właściwych organów państw trzecich oraz organizacji międzynarodowych w wypełnianiu powierzonych mu zadań, nie powodując jednak jakichkolwiek dodatkowych zobowiązań prawnych.
- (37) Urząd powinien być niezależny w wykonywaniu swoich zadań. Dla wzmocnienia tej niezależności Urząd powinien być regularnie monitorowany w zakresie swoich kompetencji dochodzeniowych przez Komitet Nadzoru, złożony z niezależnych osób z zewnątrz posiadających wysokie kwalifikacje w dziedzinach działalności Urzędu. Komitet Nadzoru nie powinien ingerować w prowadzenie bieżących dochodzeń. Do obowiązków Komitetu Nadzoru powinno również należeć wspomaganie dyrektora generalnego w wykonywaniu przez niego swoich obowiązków.
- (38) Należy określić kryteria i procedurę mianowania członków Komitetu Nadzoru oraz bardziej precyzyjnie określić zadania Komitetu Nadzoru, które wynikają z jego kompetencji.
- (39) Należy sporządzić listę rezerwową kandydatów, którzy mogą zastąpić członków Komitetu Nadzoru do końca ich kadencji w przypadku, gdy jeden lub kilku z nich złożyło rezygnację, zmarło lub z innych przyczyn nie mogło dłużej pełnić swoich obowiązków.
- (40) Aby umożliwić Komitetowi Nadzoru skuteczne wypełnianie swojej misji, Urząd powinien zagwarantować niezależność funkcjonowania jego sekretariatu.
- (41) Raz w roku powinno odbywać się spotkanie w celu wymiany poglądów pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją. Taka wymiana poglądów powinna dotyczyć między innymi strategicznych priorytetów polityki dochodzeniowej oraz skuteczności pracy Urzędu w zakresie wykonywania jego kompetencji, bez jakiegokolwiek ingerencji w niezależność Urzędu w prowadzeniu

(¹) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- przez niego dochodzeń. Przygotowania do wymiany poglądów powinny odbywać się na szczeblu technicznym i powinny obejmować - w zakresie, w jakim może to być konieczne - posiedzenie przygotowawcze, w którym będą uczestniczyć stosowne służby zainteresowanych instytucji. Przy omawianiu skuteczności pracy Urzędu w zakresie wykonywania jego kompetencji instytucje uczestniczące w wymianie poglądów powinny mieć możliwość odniesienia się do danych statystycznych dotyczących działań następczych podjętych w następstwie dochodzeń Urzędu oraz informacji przekazanych przez Urząd.
- (42) Aby zapewnić pełną niezależność dyrektora generalnego w kierowaniu Urzędem, należy mianować go na kadencję trwającą siedem lat, bez możliwości przedłużenia.
- (43) Stanowisko dyrektora generalnego Urzędu ma szczególne znaczenie również dla Parlamentu Europejskiego i Rady. Osoba mianowana na stanowisko dyrektora generalnego powinna korzystać z jak najszerzego wsparcia i uznania ze strony Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Komisja powinna zatem dążyć do wypracowania wspólnego porozumienia z Parlamentem Europejskim i Radą w ramach procedury konsultacji.
- (44) Zaproszenie do zgłaszania kandydatur na stanowisko dyrektora generalnego powinno zostać opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* najpóźniej sześć miesięcy przed końcem kadencji urzędującego dyrektora generalnego. Zaproszenie do zgłaszania kandydatur powinno zostać przygotowane przez Komisję na podstawie rezultatów ścisłych konsultacji z Parlamentem Europejskim i Radą. Należy w nim określić kryteria wyboru, w tym wymogi, jakie powinni spełniać kandydaci na to stanowisko.
- (45) Dyrektor generalny powinien okresowo informować Komitet Nadzoru o sprawach, w których przekazano informacje organom sądowym państw członkowskich, oraz o łącznej liczbie spraw Urzędu, którymi zajmowały się te organy sądowe danego państwa członkowskiego, w ramach działań następczych wobec dochodzenia prowadzonego przez Urząd.
- (46) Dotychczasowa praktyka operacyjna pokazuje, że przydatne byłoby umożliwienie dyrektorowi generalnemu delegowania niektórych jego kompetencji jednemu lub kilku pracownikom Urzędu.
- (47) Dyrektor generalny powinien wprowadzić wewnętrzny mechanizm doradczy i kontrolny, w tym również kontrolę zgodności z prawem, uwzględniający w szczególności obowiązek przestrzegania gwarancji proceduralnych i praw podstawowych osób objętych dochodzeniem oraz prawa krajowego zainteresowanych państw członkowskich.
- (48) Aby zapewnić niezależność Urzędu Komisja powinna zdecydować o przekazaniu dyrektorowi generalnemu odpowiednich uprawnień organu powołującego go.
- (49) Niniejsze rozporządzenie w żaden sposób nie ogranicza uprawnień i obowiązków państw członkowskich do podejmowania środków mających na celu zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii. Powierzenie niezależnemu Urzędowi zadania polegającego na prowadzeniu zewnętrznych dochodzeń administracyjnych w tej dziedzinie jest więc całkowicie zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do wzmocnienia walki z nadużyciami finansowymi, korupcją i wszelką inną nielegalną działalnością na szkodę interesów finansowych Unii.
- (50) Komisja powinna dokonać oceny potrzeby zmiany niniejszego rozporządzenia w przypadku ustanowienia Prokuratury Europejskiej.
- (51) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (52) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał ją w dniu 1 czerwca 2011 r. ⁽¹⁾
- (53) Z uwagi na znaczną liczbę niezbędnych zmian rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 powinno zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem.
- (54) Zgodnie z art. 106a ust. 1 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, który rozszerza zakres stosowania art. 325 TFUE na Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom), przepisy regulujące dochodzenia prowadzone przez Urząd odnoszące się do Unii powinny mieć także zastosowanie do Euratomu. Zgodnie z art. 106a ust. 2 Traktatu Euratom odniesienia do Unii zamieszczone w art. 325 TFUE muszą być rozumiane jako odniesienia do Euratomu, a odniesienia do Unii w niniejszym rozporządzeniu obejmują też, gdy wymaga tego kontekst, odniesienia do Euratomu. Należy zatem uchylić rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 23.9.2011, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 8.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cele i zadania

1. W celu wzmocnienia walki z nadużyciami finansowymi, korupcją i wszelką inną nielegalną działalnością na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (zwanych dalej razem „Unią”, gdy wymaga tego kontekst) Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, ustanowiony na mocy decyzji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom (zwany dalej „Urzędem”), wykonuje uprawnienia dochodzeniowe powierzone Komisji na mocy:

- a) stosownych aktów Unii; oraz
- b) stosownych porozumień o współpracy i wzajemnej pomocy zawartych przez Unię z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi.

2. Urząd zapewnia państwom członkowskim pomoc ze strony Komisji w organizacji ścisłej i regularnej współpracy między ich właściwymi organami w celu koordynowania ich działań mających na celu ochronę interesów finansowych Unii przed nadużyciami finansowymi. Urząd uczestniczy w opracowywaniu i rozwijaniu metod zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii oraz zwalczania tych zjawisk. Urząd promuje i koordynuje, wraz z państwami członkowskimi oraz wśród nich, dzielenie się doświadczeniami operacyjnymi oraz najlepszymi rozwiązaniami proceduralnymi w dziedzinie ochrony interesów finansowych Unii, a także wspiera wspólne działania na rzecz zwalczania nadużyć finansowych podejmowane dobrowolnie przez państwa członkowskie.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla:

- a) Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- b) statutu posła do Parlamentu Europejskiego;
- c) regulaminu pracowniczego;
- d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

4. Urząd prowadzi dochodzenia administracyjne w instytucjach, organach, urzędach i agencjach ustanowionych Traktatami lub na ich podstawie (zwanych dalej „instytucjami, organami, urzędami i agencjami”) w celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii. W tym celu Urząd prowadzi dochodzenia w poważnych sprawach związanych z wypełnianiem obowiązków służbowych, stanowiących zaniechanie obowiązków urzędników i innych pracowników Unii, które może prowadzić do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub, w zależności od przypadku, postępowania karnego,

lub równoważne niedopełnienie obowiązków przez członków instytucji i organów, szefów urzędów i agencji lub członków personelu instytucji, organów, urzędów lub agencji niepodlegających regulaminowi pracowniczemu (zwanych dalej razem „urzędnikami, innymi pracownikami, członkami instytucji lub organów, szefami urzędów lub agencji lub członkami personelu”).

5. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia właściwe organy państw członkowskich oraz instytucje, organy, urzędy lub agencje mogą zawierać porozumienia administracyjne z Urzędem. Takie porozumienia mogą dotyczyć w szczególności przekazywania informacji i prowadzenia dochodzeń.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia:

- 1) „interesy finansowe Unii” obejmują dochody, wydatki i aktywa objęte budżetem Unii Europejskiej i budżetami instytucji, organów, urzędów i agencji, a także budżetami, którymi one zarządzają lub które monitorują;
- 2) „nieprawidłowość” oznacza „nieprawidłowość” zdefiniowaną w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95;
- 3) „nadużycia finansowe, korupcja oraz wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii” ma takie znaczenie, jakie stosuje się do tego pojęcia w stosownych aktach Unii;
- 4) „dochodzenia administracyjne” („dochodzenia”) oznaczają wszelkie inspekcje, kontrole lub inne środki podejmowane przez Urząd zgodnie z art. 3 i 4 dla osiągnięcia celów określonych w art. 1 oraz – w razie potrzeby – stwierdzenia nieprawidłowego charakteru działalności objętej dochodzeniem; dochodzenia te nie mają wpływu na uprawnienia właściwych organów państw członkowskich do wszczynania postępowań karnych;
- 5) „osoba objęta dochodzeniem” oznacza każdą osobę lub podmiot gospodarczy podejrzane o dopuszczenie się nadużycia finansowego, korupcji lub innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii i objęte w związku z tym dochodzeniem przez Urząd;
- 6) „podmiot gospodarczy” ma takie znaczenie, jakie stosuje się do tego pojęcia na mocy rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 oraz rozporządzenia (Euratom, WE) nr 2185/96;
- 7) „porozumienia administracyjne” oznaczają zawierane przez Urząd porozumienia o charakterze technicznym lub operacyjnym, które mogą w szczególności służyć ułatwianiu współpracy i wymiany informacji między ich stronami, ale nie powodują dodatkowych zobowiązań prawnych.

Artykuł 3

Dochodzenia zewnętrzne

1. Urząd wykonuje uprawnienia powierzone Komisji na mocy rozporządzenia (Euratom, WE) nr 2185/96 w celu przeprowadzania kontroli na miejscu i inspekcji w państwach członkowskich oraz – zgodnie z obowiązującymi umowami o współpracy i wzajemnej pomocy oraz innymi instrumentami prawnymi – w państwach trzecich i w pomieszczeniach organizacji międzynarodowych.

W ramach swoich zadań dochodzeniowych Urząd przeprowadza kontrole i inspekcje przewidziane w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95 i w przepisach sektorowych, o których mowa w art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia, w państwach członkowskich, oraz – zgodnie z obowiązującymi umowami o współpracy i wzajemnej pomocy oraz innymi instrumentami prawnymi – w państwach trzecich i w pomieszczeniach organizacji międzynarodowych.

2. Aby stwierdzić czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii w związku z umową lub decyzją o przyznaniu dotacji lub też zamówieniem, finansowanymi ze środków Unii, Urząd może, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96, prowadzić kontrole na miejscu oraz inspekcje u podmiotów gospodarczych.

3. Podczas kontroli na miejscu i inspekcji pracownicy Urzędu postępują – z zastrzeżeniem mającego zastosowanie prawa Unii – zgodnie z przepisami i praktyką zainteresowanego państwa członkowskiego oraz gwarancjami proceduralnymi przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Na wniosek Urzędu właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego udziela pracownikom Urzędu wsparcia niezbędnego do skutecznego wykonania ich zadań, określonych w pisemnym upoważnieniu, o którym mowa w art. 7 ust. 2. Jeżeli takie wsparcie wymaga upoważnienia od organu sądowego zgodnie z przepisami krajowymi, występuje się o takie upoważnienie.

Zainteresowane państwo członkowskie zapewnia, aby pracownicy Urzędu mieli – zgodnie z rozporządzeniem (Euratom, WE) nr 2185/96 – dostęp do wszystkich informacji i dokumentów dotyczących sprawy będącej przedmiotem dochodzenia, które są niezbędne do skutecznego i efektywnego przeprowadzenia kontroli na miejscu i inspekcji, na takich samych warunkach, na jakich dostęp ten przysługuje właściwym organom tego państwa członkowskiego oraz zgodnie z prawem krajowym.

4. Do celów niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie wyznaczają jednostkę (zwaną dalej „jednostką koordynującą zwalczanie nadużyć finansowych”) w celu ułatwiania skutecznej współpracy i wymiany informacji z Urzędem, w tym również informacji o charakterze operacyjnym. W stosownych przypadkach, zgodnie z prawem krajowym, jednostka koordynująca zwalczanie nadużyć finansowych może być uznana za właściwy organ do celów niniejszego rozporządzenia.

5. W trakcie dochodzenia zewnętrzne Urząd może uzyskać dostęp do wszelkich stosownych informacji – w tym również informacji w bazach danych – związanych ze sprawą będącą przedmiotem dochodzenia, które są w posiadaniu instytucji, organów, urzędów lub agencji, w przypadku gdy jest to niezbędne do stwierdzenia czy miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii. Zastosowanie w tym celu ma art. 4 ust. 2 i 4.

6. W przypadku gdy, przed podjęciem decyzji o wszczęciu lub niewszczęciu dochodzenia zewnętrznego, Urząd dysponuje informacjami wskazującymi na to, że miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii, Urząd może poinformować o tym właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich, a także, w razie potrzeby, właściwe służby Komisji.

Bez uszczerbku dla zasad sektorowych, o których mowa w art. 9 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95, właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zapewniają podjęcie odpowiednich działań, w których może uczestniczyć Urząd, zgodnie z prawem krajowym. Właściwe organy danych państw członkowskich informują Urząd, na jego wniosek, o podjętych działaniach i o ustaleniach dokonanych na podstawie informacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Artykuł 4

Dochodzenia wewnętrzne

1. W obszarach, o których mowa w art. 1, Urząd prowadzi dochodzenia administracyjne w instytucjach, organach, urzędach i agencjach (zwane dalej „dochodzeniami wewnętrznymi”).

Dochodzenia wewnętrzne prowadzi się na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w decyzjach przyjętych przez odpowiednią instytucję, organ, urząd lub agencję.

2. O ile przestrzegane są przepisy, o których mowa w ust. 1:

a) Urząd ma prawo do natychmiastowego i niezapowiedzianego dostępu do wszelkich stosownych informacji, w tym również informacji w bazach danych, będących w posiadaniu instytucji, organów, urzędów i agencji, jak również do ich pomieszczeń. Urząd jest upoważniony do kontrolowania ksiąg rachunkowych instytucji, organów, urzędów i agencji. Urząd może sporządzać kopie i uzyskiwać wyciągi z każdego dokumentu lub zawartości każdego nośnika danych będącego w posiadaniu instytucji, organu, urzędu i agencji oraz, w razie potrzeby, zajmować te dokumenty lub dane w celu zapewnienia, aby nie były narażone na zaginięcie;

b) Urząd może zażądać udzielenia informacji ustnych – w tym również w ramach przesłuchań – oraz informacji pisemnych od urzędników, innych pracowników, członków instytucji lub organów, szefów urzędów lub agencji lub członków personelu.

3. Zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (Euratom, WE) nr 2185/96 Urząd może przeprowadzać kontrole na miejscu i inspekcje w pomieszczeniach podmiotów gospodarczych w celu uzyskania dostępu do informacji mających znaczenie dla sprawy będącej przedmiotem dochodzenia wewnętrznego.

4. Instytucje, organy, urzędy i agencje są informowane w każdym przypadku, gdy pracownicy Urzędu prowadzą w ich pomieszczeniach dochodzenie wewnętrzne, zapoznają się z dokumentem lub żądają dostarczenia informacji będących w ich posiadaniu. Bez uszczerbku dla art. 10 i 11 Urząd może w każdej chwili przekazać zainteresowanej instytucji, organowi, urzędowi lub agencji informacje uzyskane w trakcie dochodzeń wewnętrznych.

5. Instytucje, organy, urzędy i agencje wprowadzają odpowiednie procedury i podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia poufności dochodzeń wewnętrznych na wszystkich ich etapach.

6. W przypadku gdy w wyniku dochodzeń wewnętrznych okaże się, że urzędnik, inny pracownik, członek instytucji lub organu, szef urzędu lub agencji lub członek personelu może stać się osobą objętą dochodzeniem, o fakcie tym informowana jest instytucja, organ, urząd lub agencja, do której osoba ta przynależy.

W przypadkach gdy nie można zapewnić poufności dochodzenia wewnętrznego przy korzystaniu ze zwykłych kanałów komunikacji, Urząd korzysta z odpowiednich alternatywnych kanałów przekazywania informacji.

W wyjątkowych przypadkach przekazywanie takich informacji może zostać odroczone na podstawie uzasadnionej decyzji dyrektora generalnego, która jest przekazywana Komitetowi Nadzoru po zamknięciu dochodzenia.

7. W decyzji, którą instytucje, organy, urzędy lub agencje przyjmą zgodnie z ust. 1 określa się w szczególności zasadę dotyczącą spoczywającego na urzędnikach, innych pracownikach, członkach instytucji lub organów, szefów urzędów lub agencji lub członkach personelu obowiązku współpracy z Urzędem i przekazywania mu informacji, przy jednoczesnym zapewnieniu poufności dochodzenia wewnętrznego.

8. W przypadku gdy, przed podjęciem decyzji o wszczęciu lub niewszczęciu dochodzenia wewnętrznego, Urząd dysponuje informacjami wskazującymi na to, że miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii, Urząd może poinformować o tym zainteresowaną instytucję, organ, urząd lub agencję. Zainteresowana instytucja, organ, urząd lub agencja informuje Urząd, na jego wniosek, o podjętych działaniach i o ustaleniach dokonanych na podstawie takich informacji.

W razie potrzeby Urząd informuje również właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego. W takim przypadku zastosowanie mają wymogi proceduralne określone w art. 9 ust. 4 akapit drugi i trzeci. Jeżeli właściwy organ

zadecyduje o podjęciu jakiegokolwiek działania na podstawie przekazanych mu informacji, zgodnie z prawem krajowym, informuje o tym Urząd na jego wniosek.

Artykuł 5

Wszczęcie dochodzenia

1. Dyrektor generalny może wszcząć dochodzenie, jeśli istnieją wystarczające podejrzenia – które mogą również opierać się na informacjach przekazanych przez stronę trzecią lub przekazanych anonimowo – że miało miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii. W decyzji dyrektora generalnego o wszczęciu lub niewszczęciu dochodzenia uwzględniane są priorytety polityki dochodzeniowej i roczny plan zarządzania Urzędem określone zgodnie z art. 17 ust. 5. W decyzji tej uwzględnia się również potrzebę efektywnego wykorzystania zasobów Urzędu oraz proporcjonalności stosowanych środków. W przypadku dochodzeń wewnętrznych szczególną uwagę zwraca się na instytucję, organ, urząd lub agencję, które mają najlepsze warunki do ich przeprowadzenia, zważywszy w szczególności na charakter faktów, rzeczywisty lub potencjalny wymiar finansowy sprawy oraz prawdopodobieństwo jakichkolwiek sądowych działań następczych.

2. Dyrektor generalny podejmuje decyzję o wszczęciu dochodzenia zewnętrznego działając z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub którejkolwiek instytucji, organu, urzędu lub agencji Unii.

Dyrektor generalny podejmuje decyzję o wszczęciu dochodzenia wewnętrznego działając z własnej inicjatywy lub na wniosek instytucji, organu, urzędu lub agencji, w której lub w którym ma zostać przeprowadzone dochodzenie, lub na wniosek państwa członkowskiego.

3. Dopóki dyrektor generalny rozważa, czy wszcząć dochodzenie wewnętrzne na wniosek, o którym mowa w ust. 2, lub dopóki Urząd prowadzi dochodzenie wewnętrzne, zainteresowane instytucje, organy, urzędy lub agencje nie wszczynają równoległych dochodzeń dotyczących tych samych faktów, chyba że wspólnie z Urzędem postanowiono inaczej.

4. Decyzję o wszczęciu lub niewszczęciu dochodzenia podejmuje się w ciągu dwóch miesięcy od otrzymania przez Urząd wniosku, o którym mowa w ust. 2. O decyzji takiej powiadamia się niezwłocznie państwo członkowskie, instytucję, organ, urząd lub agencję, które wystąpiły z wnioskiem. Decyzja o niewszczęciu dochodzenia zawiera uzasadnienie. Jeżeli po upływie okresu dwóch miesięcy Urząd nie podjął żadnej decyzji, uznaje się, że Urząd zadecydował o niewszczęciu dochodzenia.

W przypadku gdy urzędnik, inny pracownik, członek instytucji lub organu, szef urzędu lub agencji lub członek personelu, działając zgodnie z art. 22a regulaminu pracowniczego, przekazuje Urzędowi informacje dotyczące podejrzenia nadużycia finansowego lub nieprawidłowości, Urząd informuje tę osobę, czy postanowił wszcząć dochodzenie dotyczące odnośnych faktów.

5. Jeżeli dyrektor generalny zdecyduje o niewszczytaniu dochodzenia wewnętrznego, może on niezwłocznie przekazać wszelkie stosowne informacje zainteresowanej instytucji, organowi, urzędowi lub agencji, aby mogły podjąć odpowiednie działania zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do tej instytucji, organu, urzędu lub agencji. W stosownych przypadkach Urząd uzgadnia z tą instytucją, organem, urzędem lub agencją odpowiednie środki mające na celu ochronę poufności źródła informacji, a w razie konieczności zwraca się o poinformowanie go o podjętych działaniach.

6. Jeżeli dyrektor generalny zdecyduje o niewszczytaniu dochodzenia zewnętrznego, może on niezwłocznie przekazać wszelkie stosowne informacje właściwym organom zainteresowanego państwa członkowskiego, aby mogły podjąć odpowiednie działania zgodnie z ich przepisami krajowymi. W razie konieczności Urząd informuje również zainteresowaną instytucję, organ, urząd lub agencję.

Artykuł 6

Dostęp do informacji w bazach danych przed wszczęciem dochodzenia

1. Przed wszczęciem dochodzenia Urząd ma prawo dostępu do wszelkich stosownych informacji znajdujących się w bazach danych będących w posiadaniu instytucji, organów, urzędów lub agencji, gdy jest to niezbędne do oceny podstawy faktycznej zarzutów. Z prawa dostępu korzysta się w terminie, który określi Urząd, niezbędnym do szybkiej oceny zarzutów. Korzystając z tego prawa dostępu, Urząd przestrzega zasady konieczności i zasady proporcjonalności.

2. Zainteresowana instytucja, organ, urząd lub agencja rzetelnie współpracuje, umożliwiając Urzędowi uzyskiwanie wszelkich stosownych informacji na warunkach, które zostaną określone w decyzjach przyjmowanych na mocy art. 4 ust. 1.

Artykuł 7

Procedura dochodzeń

1. Dyrektor generalny kieruje prowadzeniem dochodzeń, wydając w stosownych przypadkach pisemne polecenia. Dochodzenia są prowadzone pod jego kierownictwem przez pracowników Urzędu przez niego wyznaczonych.

2. Pracownicy Urzędu wykonują swoje zadania po przedstawieniu pisemnego upoważnienia, w którym określona jest ich tożsamość oraz uprawnienia. Dyrektor generalny wydaje takie upoważnienie, wskazując przedmiot i cel dochodzenia, podstawy prawne dochodzenia oraz wynikające z nich uprawnienia w ramach dochodzenia.

3. Właściwe organy państw członkowskich udzielają pracownikom Urzędu, zgodnie z przepisami krajowymi, niezbędnego wsparcia w celu umożliwienia im skutecznego wypełniania ich zadań.

Instytucje, organy, urzędy i agencje zapewniają, aby urzędnicy, inni pracownicy, członkowie, szefowie i członkowie personelu udzielali pracownikom Urzędu niezbędnego wsparcia w celu umożliwienia im skutecznego wypełniania ich zadań.

4. W przypadku gdy dochodzenie łączy elementy dochodzenia zewnętrznego i wewnętrznego, zastosowanie mają odpowiednio art. 3 i 4.

5. Dochodzenia są prowadzone w sposób ciągły przez okres, który musi być proporcjonalny do okoliczności i złożoności sprawy.

6. W przypadku gdy z dochodzenia wynika, że wskazane może być podjęcie administracyjnych środków zapobiegawczych w celu ochrony interesów finansowych Unii, Urząd niezwłocznie informuje zainteresowaną instytucję, organ, urząd lub agencję o toczącym się dochodzeniu. Przekazywane informacje zawierają następujące elementy:

- a) tożsamość urzędnika, innego pracownika, członka instytucji lub organu, szefa urzędu lub agencji lub członka personelu objętego dochodzeniem oraz streszczenie odnośnych faktów;
- b) wszelkie informacje, które mogłyby pomóc zainteresowanej instytucji, organowi, urzędowi lub agencji w podjęciu decyzji o ewentualnym podjęciu administracyjnych środków zapobiegawczych w celu ochrony interesów finansowych Unii;
- c) informacje o wszelkich zalecanych szczególnych środkach poufności, w szczególności w sprawach wiążących się z zastosowaniem środków dochodzeniowych należących do zakresu kompetencji krajowych organów sądowych lub, w przypadku dochodzeń zewnętrznych, do zakresu kompetencji organów krajowych, zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do dochodzeń.

Zainteresowana instytucja, organ, urząd lub agencja może w dowolnym momencie zdecydować o podjęciu, w ścisłej współpracy z Urzędem, wszelkich odpowiednich środków zapobiegawczych, w tym również środków zabezpieczających dowody, oraz niezwłocznie informuje Urząd o tej decyzji.

7. W razie konieczności właściwe organy państw członkowskich podejmują na wniosek Urzędu odpowiednie środki zapobiegawcze przewidziane w ich prawie krajowym, w szczególności w celu zabezpieczenia dowodów.

8. Jeżeli dochodzenie nie może zostać zakończone w terminie 12 miesięcy po jego wszczęciu, dyrektor generalny, po upływie tego 12-miesięcznego okresu, a następnie co sześć miesięcy, składa sprawozdanie Komitetowi Nadzoru, wskazując przyczyny i środki naprawcze przewidziane w celu przyspieszenia dochodzenia.

Artykuł 8

Obowiązek informowania Urzędu

1. Instytucje, organy, urzędy i agencje niezwłocznie przekazują Urzędowi wszelkie informacje dotyczące możliwych przypadków nadużyć finansowych, korupcji lub wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii.

2. Instytucje, organy, urzędy i agencje oraz, w zakresie, w jakim pozwala na to ich prawo krajowe, właściwe organy państw członkowskich przekazują Urzędowi na jego wniosek lub z własnej inicjatywy wszelkie będące w ich posiadaniu dokumenty lub informacje dotyczące prowadzonego przez Urząd dochodzenia.

3. Instytucje, organy, urzędy i agencje oraz, w zakresie, w jakim pozwala na to ich prawo krajowe, właściwe organy państw członkowskich przekazują Urzędowi wszelkie inne będące w ich posiadaniu i uznane za istotne dokumenty lub informacje dotyczące zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii.

Artykuł 9

Gwarancje proceduralne

1. W trakcie dochodzeń Urząd gromadzi zarówno dowody obciążające osobę objętą dochodzeniem, jak i dowody na jej korzyść. Dochodzenia prowadzi się w sposób obiektywny i bezstronny, a także zgodnie z zasadą domniemania niewinności oraz gwarancjami proceduralnymi określonymi w niniejszym artykule.

2. Urząd może przesłuchać osobę objętą dochodzeniem lub świadka w dowolnym momencie dochodzenia. Każda osoba przesłuchiwana ma prawo do nieskładania zeznań na swoją niekorzyść

Wezwanie na przesłuchanie jest wysyłane do osoby objętej dochodzeniem z wyprzedzeniem co najmniej 10 dni roboczych. Termin ten może ulec skróceniu za wyraźną zgodą osoby objętej dochodzeniem lub z należycie uzasadnionych powodów wynikających z pilnego charakteru dochodzenia. W tym drugim przypadku termin ten nie może być krótszy niż 24 godziny. W wezwaniu podaje się wykaz praw przysługujących osobie objętej dochodzeniem, a w szczególności prawo do obecności wybranej przez siebie osoby.

Wezwanie na przesłuchanie jest wysyłane do świadka z wyprzedzeniem co najmniej 24 godzin. Termin ten może ulec skróceniu za wyraźną zgodą świadka lub z należycie uzasadnionych powodów wynikających z pilnego charakteru dochodzenia.

Wymogi, o których mowa w akapicie drugim i trzecim, nie mają zastosowania do składania oświadczeń w trakcie kontroli na miejscu i inspekcji.

W przypadku gdy w toku przesłuchania pojawią się dowody na to, że świadek może stać się osobą objętą dochodzeniem,

przesłuchanie zostaje zakończone. Mają wtedy natychmiast zastosowanie przepisy proceduralne określone w niniejszym ustępie oraz w ust. 3 i 4. Świadek ten jest niezwłocznie informowany o swoich prawach jako osoba objęta dochodzeniem i otrzymuje, na swój wniosek, kopię protokołu wszelkich wcześniej przez siebie złożonych oświadczeń. Urząd nie może wykorzystywać przeciwko tej osobie wcześniej przez nią złożonych oświadczeń, jeżeli nie umożliwi jej zgłoszenia uwag do tych oświadczeń.

Urząd sporządza protokół przesłuchania i udostępnia go przesłuchiwanemu do zatwierdzenia albo w celu wprowadzenia dodatkowych uwag. Urząd wydaje osobie objętej dochodzeniem kopię protokołu przesłuchania.

3. Gdy tylko dochodzenie wykaże, że urzędnik, inny pracownik, członek instytucji lub organu, szef urzędu lub agencji lub członek personelu może stać się osobą objętą dochodzeniem, zostaje o tym poinformowany, o ile nie zagraża prowadzonemu dochodzeniu lub jakemukolwiek postępowaniu dochodzeniowemu wynikającemu z zakresu kompetencji krajowego organu sądowego.

4. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 6 i art. 7 ust. 6, po zakończeniu dochodzenia, a przed sformułowaniem wniosków odnoszących się imiennie do osoby objętej dochodzeniem osobie tej umożliwiona jest zgłoszenie uwag w odniesieniu do dotyczących jej faktów.

W tym celu Urząd wysyła osobie objętej dochodzeniem wezwanie do zgłoszenia uwag na piśmie albo podczas przesłuchania z udziałem pracowników wyznaczonych przez Urząd. W wezwaniu podaje się streszczenie faktów dotyczących osoby objętej dochodzeniem oraz informacje wymagane na mocy art. 11 i 12 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, a także termin na zgłoszenie uwag, przy czym termin ten nie może być krótszy niż 10 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania wezwania. Termin ten może ulec skróceniu za wyraźną zgodą osoby objętej dochodzeniem lub z należycie uzasadnionych powodów wynikających z pilnego charakteru dochodzenia. W raporcie końcowym z dochodzenia znajduje się odniesienie do wszelkich takich uwag.

W należycie uzasadnionych przypadkach, w których jest to konieczne dla zachowania poufności dochodzenia lub które wiążą się z zastosowaniem postępowania dochodzeniowego wynikającego z zakresu kompetencji krajowego organu sądowego, dyrektor generalny może postanowić o odroczeniu wykonania obowiązku polegającego na wezwaniu osoby objętej dochodzeniem do zgłoszenia uwag.

W przypadkach, o których mowa w art. 1 ust. 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, brak odpowiedzi w terminie jednego miesiąca ze strony instytucji, organu, urzędu lub agencji na wniosek dyrektora generalnego dotyczący odroczenia wykonania obowiązku polegającego na wezwaniu osoby objętej dochodzeniem do zgłoszenia uwag uznaje się za odpowiedź twierdzącą.

5. Osoba przesłuchiwana ma prawo do posługiwania się dowolnym językiem urzędowym instytucji Unii. Urzędnicy lub inni pracownicy Unii mogą zostać jednak zobowiązani do posługiwania się językiem urzędowym instytucji Unii, którym biegle władają.

Artykuł 10

Poufność i ochrona danych

1. Informacje przekazane lub uzyskane w toku dochodzeń zewnętrznych, niezależnie od ich formy, są chronione stosownymi przepisami.

2. Informacje przekazane lub uzyskane w toku dochodzeń wewnętrznych, niezależnie od ich formy, są objęte tajemnicą zawodową i podlegają ochronie na podstawie przepisów mających zastosowanie do instytucji Unii.

3. Zainteresowane instytucje, organy, urzędy lub agencje zapewniają przestrzeganie poufności dochodzeń prowadzonych przez Urząd, a także uzasadnionych praw przysługujących osobom objętym dochodzeniem, oraz, w przypadku gdy wszczęte zostało postępowanie sądowe, wszystkich przepisów krajowych mających zastosowanie w takim postępowaniu.

4. Urząd może wyznaczyć inspektora ochrony danych zgodnie z art. 24 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

5. Dyrektor generalny zapewnia, aby wszelkie informacje przeznaczone do wiadomości publicznej podawane były w sposób neutralny i bezstronny, a ich ujawnienie odbywało się z poszanowaniem zasady poufności dochodzeń i zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule i w art. 9 ust. 1.

Zgodnie z regulaminem pracowniczym pracownicy Urzędu powstrzymują się od wszelkiego nieupoważnionego ujawniania informacji uzyskanych podczas wykonywania swoich obowiązków, chyba że informacje te zostały już podane do wiadomości publicznej lub są publicznie dostępne, i są nadal związani tym obowiązkiem po opuszczeniu służby.

Artykuł 11

Raport z dochodzenia oraz działania podejmowane następnie dochodzeń

1. Po zakończeniu dochodzenia przez Urząd, z upoważnienia dyrektora generalnego sporządza się raport. W raporcie podaje się podstawę prawną dochodzenia, podjęte kroki proceduralne, ustalone fakty z określeniem ich wstępnej kwalifikacji prawnej, szacowane skutki finansowe ustalonych faktów, informacje dotyczące przestrzegania gwarancji proceduralnych zgodnie z art. 9 oraz wnioski z dochodzenia.

Wraz z raportem przekazuje się zalecenia dyrektora generalnego dotyczące ewentualnej konieczności podjęcia działań. W zaleceniach tych wskazuje się w stosownych przypadkach działania dyscyplinarne, administracyjne, finansowe lub sądowe, które powinny zostać podjęte przez instytucje, organy, urzędy

lub agencje oraz właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich, a także podaje się w szczególności szacunkowe kwoty, jakie należy odzyskać, oraz wstępną kwalifikację prawną ustalonych faktów.

2. Przy przygotowaniu tych raportów i zaleceń uwzględnia się prawo krajowe zainteresowanego państwa członkowskiego. Raporty sporządzone na tej podstawie stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym państwa członkowskiego, w którym istnieje potrzeba ich wykorzystania, w taki sam sposób i na takich samych warunkach co raporty urzędowe sporządzane przez krajowych kontrolerów administracyjnych. Podlegają one tym samym przepisom dotyczącym oceny co raporty urzędowe sporządzane przez krajowych kontrolerów administracyjnych i mają taką samą wartość dowodową jak te raporty.

3. Raporty i zalecenia sporządzone w następstwie dochodzenia zewnętrznego i wszelkie związane z nimi stosowne dokumenty są przekazywane właściwym organom zainteresowanych państw członkowskich zgodnie z przepisami dotyczącymi dochodzeń zewnętrznych oraz, w razie konieczności, właściwym służbom Komisji.

4. Raporty i zalecenia sporządzone w następstwie dochodzenia wewnętrznego i wszelkie związane z nimi stosowne dokumenty są przekazywane zainteresowanej instytucji, organowi, urzędowi lub agencji. Ta instytucja, organ, urząd lub agencja podejmuje w związku z dochodzeniami wewnętrznymi takie działania, w szczególności dyscyplinarne lub prawne, jakie są uzasadnione wynikami tych dochodzeń, oraz składają z nich raport Urzędowi w terminie określonym w zaleceniach towarzyszących raportowi, a ponadto także na wniosek Urzędu.

5. W przypadku gdy raport sporządzony w następstwie dochodzenia wewnętrznego wykazuje istnienie faktów, które mogłyby stanowić podstawę postępowania karnego, informacje te przekazuje się organom sądowym zainteresowanego państwa członkowskiego.

6. Na wniosek Urzędu właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich przekazują Urzędowi w odpowiednim czasie informacje o ewentualnie podjętych działaniach, po przekazaniu przez dyrektora generalnego jego zaleceń zgodnie z ust. 3 i po przekazaniu przez Urząd wszelkich informacji zgodnie z ust. 5.

7. Bez uszczerbku dla ust. 4, jeżeli w wyniku dochodzenia nie znaleziono żadnego dowodu przeciwko osobie objętej dochodzeniem, dyrektor generalny kończy dochodzenie dotyczące tej osoby oraz informuje ją o tym w terminie 10 dni roboczych.

8. W przypadku gdy informator, który przekazał Urzędowi informacje prowadzące do wszczęcia dochodzenia lub związane z dochodzeniem wystąpi z takim wnioskiem, Urząd może powiadomić go o zakończeniu dochodzenia. Urząd może jednak odrzucić każdy taki wniosek, jeśli uzna, że może on zagrozić uzasadnionym interesom osoby objętej dochodzeniem, skuteczności dochodzenia i działań podejmowanych w jego następstwie lub którymkolwiek wymogom dotyczącym poufności.

Artykuł 12

Wymiana informacji między Urzędem a właściwymi organami państw członkowskich

1. Bez uszczerbku dla art. 10 i 11 niniejszego rozporządzenia i przepisów rozporządzenia (Euratom, WE) nr 2185/96 Urząd może przekazać właściwym organom zainteresowanych państw członkowskich informacje uzyskane w toku dochodzeń zewnętrznych w odpowiednim czasie, aby umożliwić im podjęcie odpowiednich działań zgodnie z ich prawem krajowym.

2. Bez uszczerbku dla art. 10 i 11 dyrektor generalny przekazuje organom sądowym zainteresowanego państwa członkowskiego uzyskane przez Urząd w czasie trwania dochodzeń wewnętrznych informacje na temat faktów, które wchodzą w zakres jurysdykcji krajowego organu sądowego.

Zgodnie z art. 4 i bez uszczerbku dla art. 10 dyrektor generalny przekazuje także informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, zainteresowanej instytucji, organowi, urzędowi lub agencji, w tym również informacje dotyczące tożsamości osoby objętej dochodzeniem, streszczenie ustalonych faktów, wstępną kwalifikację prawną oraz szacunkowy wpływ na interesy finansowe Unii.

Zastosowanie ma art. 9 ust. 4.

3. Właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego informują Urząd w odpowiednim czasie, bez uszczerbku dla ich prawa krajowego, z własnej inicjatywy lub na wniosek Urzędu, o działaniach podjętych na podstawie informacji przekazanych im na mocy niniejszego artykułu.

4. Urząd może przedstawiać dowody w postępowaniach przed sądami krajowymi i trybunałami zgodnie z prawem krajowym oraz regulaminem pracowniczym.

Artykuł 13

Współpraca Urzędu z Eurojustem i Europol

1. W ramach swoich kompetencji w zakresie ochrony interesów finansowych Unii Urząd współpracuje w stosownych przypadkach z Eurojustem i Europejskim Urzędem Policji (Europol). W razie konieczności, w celu ułatwienia tej współpracy Urząd zawiera z Eurojustem i Europolem porozumienia administracyjne. Tego rodzaju porozumienia robocze mogą dotyczyć wymiany informacji o charakterze operacyjnym, strategicznym lub technicznym, w tym również danych osobowych i informacji niejawnych oraz, na wniosek, raportów z postępów prac.

W przypadku gdy może się to przyczynić do wsparcia i wzmocnienia koordynacji i współpracy między krajowymi organami dochodzeniowymi i organami ścigania lub w przypadku gdy Urząd przekazał właściwym organom w państwach członkowskich informacje, na podstawie których można podejrzewać

istnienie nadużycia finansowego, korupcji lub wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii, stanowiących poważne przestępstwo, przekazuje stosowne informacje Eurojustowi w zakresie jego kompetencji.

2. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zostają poinformowane przez Urząd w odpowiednim czasie, w przypadkach, gdy informacje przez nie przekazane są przekazywane przez Urząd Eurojustowi lub Europolowi.

Artykuł 14

Współpraca z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi

1. Urząd może także w stosownych przypadkach zawierać porozumienia administracyjne z właściwymi organami w państwach trzecich i z organizacjami międzynarodowymi. Urząd koordynuje w stosownych przypadkach swoje działania z działaniami właściwych służb Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, w szczególności przed zawarciem takich porozumień. Tego rodzaju porozumienia mogą dotyczyć wymiany informacji o charakterze operacyjnym, strategicznym lub technicznym, w tym również, na wniosek, raportów z postępów prac.

2. Urząd informuje właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zanim przekaze on właściwym organom w państwach trzecich lub organizacjom międzynarodowym przekazane przez nie informacje.

Urząd prowadzi rejestr wszystkich przekazanych danych osobowych oraz powodów przekazania tych danych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 15

Komitet Nadzoru

1. Komitet Nadzoru regularnie monitoruje wykonywanie przez Urząd jego zadań dochodzeniowych w celu wzmocnienia niezależności Urzędu we właściwym wykonywaniu kompetencji powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.

Komitet Nadzoru monitoruje w szczególności rozwój sytuacji w zakresie stosowania gwarancji proceduralnych i czasu trwania dochodzeń na podstawie informacji przekazywanych przez dyrektora generalnego zgodnie z art. 7 ust. 8.

Komitet Nadzoru przekazuje dyrektorowi generalnemu opinie, w tym również, w stosownych przypadkach, zalecenia dotyczące między innymi zasobów niezbędnych do wykonywania przez Urząd zadań dochodzeniowych, priorytetów Urzędu odnoszących się do dochodzeń oraz czasu trwania dochodzeń. Opinie te mogą być wydawane z jego własnej inicjatywy lub na wniosek dyrektora generalnego lub instytucji, organu, urzędu lub agencji, nie ingerując jednak w przebieg dochodzeń będących w toku.

Institucje, organy, urzędy lub agencje otrzymują kopie opinii wydanych zgodnie z akapitem trzecim.

W należycie uzasadnionych przypadkach Komitet Nadzoru może zwrócić się do Urzędu o dodatkowe informacje dotyczące dochodzeń, w tym również raporty i zalecenia odnoszące się do dochodzeń już zakończonych, nie ingerując jednak w przebieg dochodzeń będących w toku.

2. Komitet Nadzoru jest złożony z pięciu niezależnych członków, posiadających doświadczenie w pracy na stanowiskach wysokiego szczebla w organach sądowych lub dochodzeniowych, lub też na porównywalnych stanowiskach związanych z dziedzinami działalności Urzędu. Są oni mianowani za wspólnym porozumieniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Decyzja o mianowaniu członków Komitetu Nadzoru zawiera również listę kandydatów rezerwowych, którzy mogą zastąpić członków Komitetu Nadzoru do końca ich kadencji, na wypadek gdyby jeden lub kilku członków złożyło rezygnację, zmarło lub stało się trwale niezdolnymi do pełnienia obowiązków.

3. Kadencja członków Komitetu Nadzoru trwa pięć lat i nie jest odnawialna. W celu zachowania ciągłości wiedzy Komitetu Nadzoru zastępuje się raz trzech, a raz dwóch jego członków.

4. Po upływie kadencji członkowie Komitetu Nadzoru sprawują swoją funkcję do czasu, kiedy zostaną zastąpieni.

5. Jeżeli członek Komitetu Nadzoru przestaje spełniać warunki regulujące wykonywanie jego obowiązków lub jeżeli został uznany za winnego poważnego uchybienia, Parlament Europejski, Rada i Komisja mogą za wspólnym porozumieniem zwolnić go ze stanowiska.

6. Zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami Komisji członkom Komitetu Nadzoru wypłaca się dzienną dietę oraz zwraca się koszty poniesione w trakcie wykonywania przez nich swoich obowiązków.

7. Pełniąc swoje obowiązki, członkowie Komitetu Nadzoru nie zwracają się o instrukcje ani nie przyjmują instrukcji od jakiegokolwiek rządu, instytucji, organu, urzędu lub agencji.

8. Komitet Nadzoru wyznacza swojego przewodniczącego. Przyjmuje swój regulamin, który przed przyjęciem przedstawia do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji oraz Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych. Posiedzenia Komitetu Nadzoru są zwoływane z inicjatywy przewodniczącego lub dyrektora generalnego. Komitet Nadzoru zbiera się co najmniej 10 razy w roku. Komitet Nadzoru podejmuje

decyzje większością głosów wchodzących w jego skład członków. Jego sekretariat jest prowadzony przez Urząd w ścisłym porozumieniu z Komitetem Nadzoru.

9. Komitet Nadzoru przyjmuje co najmniej jedno sprawozdanie ze swojej działalności w ciągu roku, dotyczące w szczególności oceny niezależności Urzędu, stosowania gwarancji proceduralnych i czasu trwania dochodzeń. Sprawozdania te przekazywane są Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji oraz Trybunałowi Obrachunkowemu.

Komitet Nadzoru może przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdania dotyczące wyników dochodzeń prowadzonych przez Urząd oraz działań podejmowanych na podstawie tych wyników.

Artykuł 16

Wymiana poglądów z instytucjami

1. Parlament Europejski, Rada i Komisja raz w roku spotykają się z dyrektorem generalnym w celu wymiany poglądów na szczeblu politycznym, aby omówić politykę Urzędu w odniesieniu do metod zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji lub wszelkiej innej nielegalnej działalności na szkodę interesów finansowych Unii oraz zwalczania tych zjawisk. Komitet Nadzoru uczestniczy w tej wymianie poglądów. Przedstawiciele Trybunału Obrachunkowego, Eurojustu lub Europolu mogą być zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach na zasadzie *ad hoc* na wniosek Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, dyrektora generalnego lub Komitetu Nadzoru.

2. Wymiana poglądów może dotyczyć:

- a) priorytetów strategicznych polityki dochodzeniowej Urzędu;
- b) opinii oraz sprawozdań z działalności Komitetu Nadzoru przewidzianych w art. 15;
- c) raportów dyrektora generalnego zgodnie z art. 17 ust. 4 oraz, w stosownych przypadkach, wszelkich innych sprawozdań sporządzonych przez instytucje, dotyczących kompetencji Urzędu;
- d) ram stosunków między Urzędem a instytucjami, organami, urzędami i agencjami;
- e) ram stosunków między Urzędem a właściwymi organami państw członkowskich;
- f) stosunków między Urzędem a właściwymi organami państw trzecich, a także organizacjami międzynarodowymi w ramach porozumień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu;
- g) skuteczności pracy Urzędu w zakresie wykonywania jego kompetencji.

3. Wszystkie instytucje uczestniczące w wymianie poglądów zapewniają, aby nie zakłócała ona prowadzenia dochodzeń w toku.

4. Instytucje uczestniczące w wymianie poglądów uwzględniają w swoich działaniach opinie wyrażone w ramach tej wymiany. Dyrektor generalny przedstawia w raportach, o których mowa w art. 17 ust. 4, informacje o działaniach podjętych przez Urząd, jeżeli miały one miejsce.

Artykuł 17

Dyrektor generalny

1. Na czele Urzędu stoi dyrektor generalny. Dyrektora generalnego mianuje Komisja zgodnie z procedurą określoną w ust. 2. Kadencja dyrektora generalnego trwa siedem lat i nie jest odnawialna.

2. W celu mianowania nowego dyrektora generalnego Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenie do zgłaszania kandydatur. Publikacja ta ma miejsce najpóźniej sześć miesięcy przed upływem kadencji urzędującego dyrektora generalnego. Po wydaniu przez Komitet Nadzoru pozytywnej opinii na temat zastosowanej przez Komisję procedury wyboru, Komisja sporządza listę kandydatów posiadających odpowiednie kwalifikacje. Po konsultacjach z Parlamentem Europejskim i Radą Komisja mianuje dyrektora generalnego.

3. Wypełniając swoje obowiązki w zakresie wszczynania i prowadzenia dochodzeń zewnętrznych i wewnętrznych lub sporządzania raportów w następstwie tych dochodzeń, dyrektor generalny nie zwraca się o instrukcje do żadnego rządu ani instytucji, organu, urzędu lub agencji, ani też nie przyjmuje od nich instrukcji. Jeżeli dyrektor generalny uzna, że środek podjęty przez Komisję podważa jego niezależność, niezwłocznie informuje o tym Komitet Nadzoru i decyduje o ewentualnym wniesieniu skargi przeciwko Komisji do Trybunału Sprawiedliwości.

4. Dyrektor generalny regularnie składa Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu raporty dotyczące ustaleń poczynionych w wyniku dochodzeń przeprowadzonych przez Urząd, podjętych działań i napotkanych trudności, przy jednoczesnym poszanowaniu poufności dochodzeń, uzasadnionych praw osób objętych dochodzeniem i informatorów oraz, w stosownych przypadkach, prawa krajowego mającego zastosowanie do postępowania sądowego.

5. W kontekście rocznego planu zarządzania dyrektor generalny określa każdego roku priorytety polityki dochodzeniowej Urzędu oraz przekazuje je Komitetowi Nadzoru przed ich publikacją.

Dyrektor generalny informuje okresowo Komitet Nadzoru o działalności Urzędu, wykonywaniu jego zadań dochodzeniowych, oraz o działaniach podejmowanych w następstwie dochodzeń.

Dyrektor generalny okresowo informuje Komitet Nadzoru o:

- a) przypadkach niezastosowania się do zaleceń dyrektora generalnego;
- b) przypadkach przekazania informacji organom sądowym państw członkowskich;
- c) czasie trwania dochodzeń zgodnie z art. 7 ust. 8.

6. Dyrektor generalny może delegować pisemnie wykonywanie niektórych swoich zadań określonych w art. 5, art. 7 ust. 2, art. 11 ust. 7 i art. 12 ust. 2 jednemu lub większej liczbie pracowników Urzędu, określając warunki oraz zakres tej delegacji.

7. Dyrektor generalny wprowadza wewnętrzną procedurę doradczą i kontrolną, w tym również kontrolę zgodności z prawem, między innymi w odniesieniu do przestrzegania gwarancji proceduralnych i praw podstawowych osób objętych dochodzeniem oraz prawa krajowego zainteresowanych państw członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem art. 11 ust. 2.

8. Dyrektor generalny wydaje wytyczne dla pracowników Urzędu w sprawie procedur dochodzeń. Wytyczne te muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem i obejmują między innymi:

- a) prowadzenie dochodzeń;
- b) gwarancje proceduralne;
- c) szczegóły dotyczące wewnętrznej procedury doradczej i kontrolnej, w tym również kontroli zgodności z prawem;
- d) ochronę danych.

Wytyczne te oraz wszelkie zmiany tych wytycznych przyjmowane są po umożliwieniu Komitetowi Nadzoru przedstawienia swoich uwag, a następnie przekazywane są do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji, a także publikowane w celach informacyjnych na stronie internetowej Urzędu w językach urzędowych instytucji Unii.

9. Przed nałożeniem jakichkolwiek sankcji dyscyplinarnych na dyrektora generalnego Komisja zasięga opinii Komitetu Nadzoru.

Nałożenie jakichkolwiek sankcji dyscyplinarnych na dyrektora generalnego stanowi przedmiot uzasadnionej decyzji, która jest przekazywana do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Nadzoru.

10. Wszelkie odniesienia do „dyrektora” Urzędu w jakichkolwiek tekstach prawnych rozumie się jako odniesienia do dyrektora generalnego.

Artykuł 18

Finansowanie

Całość środków przeznaczonych dla Urzędu, w tym również dla Komitetu Nadzoru i jego sekretariatu, zapisuje się w specjalnej pozycji w sekcji budżetu ogólnego Unii Europejskiej odnoszącej się do Komisji oraz określa się szczegółowo w załączniku do tej sekcji.

Plan zatrudnienia Urzędu, w tym również sekretariatu Komitetu Nadzoru, załącza się do planu zatrudnienia Komisji.

Artykuł 19

Sprawozdanie z oceny

Do dnia ... (*) Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdaniu towarzyszy opinia Komitetu Nadzoru i określa się w nim, czy istnieje potrzeba zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 i rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999 niniejszym tracą moc.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II.

Artykuł 21

Wejście w życie i przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Art. 15 ust. 3 ma zastosowanie do okresu trwania kadencji członków Komitetu Nadzoru urzędujących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Niezwłocznie po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia przewodniczący Parlamentu Europejskiego wybiera losowo spośród członków Komitetu Nadzoru dwóch członków, którzy zakończą pełnienie funkcji, na zasadzie odstępstwa od art. 15 ust. 3 zdanie pierwsze, po upływie pierwszych 36 miesięcy ich kadencji. Dwaj nowi członkowie zostają mianowani automatycznie na pięcioletnią kadencję w celu zastąpienia członków ustępujących, na podstawie i w porządku określonym w liście określonej w art. 1 ust. 2 decyzji 2012/45/UE, Euratom Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie mianowania członków Komitetu Nadzoru Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾. Nowymi członkami stają się pierwsze dwie osoby, których nazwiska znajdują się na tej liście.

3. Art. 17 ust. 1 zdanie trzecie ma zastosowanie do okresu trwania kadencji dyrektora generalnego urzędującego w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(*) 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 30.

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIA (O KTÓRYCH MOWA W ART. 20)

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady

(Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1)

Rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999

(Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 8)

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 oraz rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 2
—	art. 1 ust. 3
art. 1 ust. 3	art. 1 ust. 4
—	art. 1 ust. 5
—	art. 2 pkt 1
—	art. 2 pkt 2
—	art. 2 pkt 3
art. 2	art. 2 pkt 4
—	art. 2 pkt 5
—	art. 2 pkt 6
—	art. 2 pkt 7
art. 3 akapit pierwszy	art. 3 ust. 1 akapit pierwszy
art. 3 akapit drugi	art. 3 ust. 1 akapit drugi
—	art. 3 ust. 2
—	art. 3 ust. 3 akapit drugi
—	art. 3 ust. 3 akapit trzeci
—	art. 3 ust. 4
—	art. 3 ust. 5
—	art. 3 ust. 6
art. 4 ust. 1 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1 akapit pierwszy
art. 4 ust. 1 akapit drugi	art. 4 ust. 1 akapit drugi
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 3 akapit pierwszy	art. 4 ust. 3
art. 4 ust. 3 akapit drugi	—
art. 4 ust. 4	art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze
—	art. 4 ust. 5
art. 4 ust. 5 akapit pierwszy	art. 4 ust. 6 akapit pierwszy
—	art. 4 ust. 6 akapit drugi
art. 4 ust. 5 akapit drugi	art. 4 ust. 6 akapit trzeci
art. 4 ust. 6 lit. a)	art. 4 ust. 7

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 oraz rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 4 ust. 6 lit. b)	—
—	art. 4 ust. 8
—	art. 5 ust. 1
art. 5 akapit pierwszy	art. 5 ust. 2 akapit pierwszy
art. 5 akapit drugi	art. 5 ust. 2 akapit drugi
—	art. 5 ust. 3
—	art. 5 ust. 4
—	art. 5 ust. 5
—	art. 5 ust. 6
—	art. 6
art. 6 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 6 ust. 2	art. 7 ust. 2 zdanie pierwsze
art. 6 ust. 3	art. 7 ust. 2 zdanie drugie
art. 6 ust. 4	art. 3 ust. akapit pierwszy
—	art. 7 ust. 4
art. 6 ust. 5	art. 7 ust. 5
art. 6 ust. 6	art. 7 ust. 3
—	art. 7 ust. 6
—	art. 7 ust. 7
—	art. 7 ust. 8
art. 7 ust. 1	art. 8 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 8 ust. 2
art. 7 ust. 3	art. 8 ust. 3
—	art. 9
art. 8 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 8 ust. 2 akapit pierwszy	art. 10 ust. 2
art. 8 ust. 2 akapit drugi	—
art. 8 ust. 3	—
art. 8 ust. 4	—
—	art. 10 ust. 4
—	art. 10 ust. 5
art. 9 ust. 1	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy
—	art. 11 ust. 1 akapit drugi
art. 9 ust. 2	art. 11 ust. 2
art. 9 ust. 3	art. 11 ust. 3

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 oraz rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 9 ust. 4	art. 11 ust. 4
—	art. 11 ust. 5
—	art. 11 ust. 6
—	art. 11 ust. 7
—	art. 11 ust. 8
art. 10 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 12 ust. 2 akapit pierwszy
—	art. 12 ust. 2 akapit drugi
—	art. 12 ust. 2 akapit trzeci
art. 10 ust. 3	art. 4 ust. 4 zdanie drugie
—	art. 12 ust. 3
—	art. 12 ust. 4
—	art. 13
—	art. 14
art. 11 ust. 1 akapit pierwszy	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy
—	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 11 ust. 1 akapit drugi	art. 15 ust. 1 akapit trzeci
—	art. 15 ust. 1 akapit czwarty
—	art. 15 ust. 1 akapit piąty
art. 11 ust. 2	art. 15 ust. 2 akapit pierwszy
—	art. 15 ust. 2 akapit drugi
art. 11 ust. 3	art. 15 ust. 3
art. 11 ust. 4	art. 15 ust. 4
—	art. 15 ust. 5
—	art. 15 ust. 6
art. 11 ust. 5	art. 15 ust. 7
art. 11 ust. 6	art. 15 ust. 8
art. 11 ust. 7	art. 17 ust. 5 akapit trzeci
art. 11 ust. 8	art. 15 ust. 9
—	art. 16
art. 12 ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 12 ust. 3 akapit pierwszy	art. 17 ust. 3
art. 12 ust. 3 akapit drugi	art. 17 ust. 4

Rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 oraz rozporządzenie (Euratom) nr 1074/1999	Niniejsze rozporządzenie
art. 12 ust. 3 akapit trzeci	art. 10 ust. 3
—	art. 17 ust. 5 akapit pierwszy
—	art. 17 ust. 5 akapit drugi
—	art. 17 ust. 6
—	art. 17 ust. 7
—	art. 17 ust. 8
art. 12 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 17 ust. 9 akapit pierwszy
art. 12 ust. 4 zdanie drugie	art. 17 ust. 9 akapit drugi
—	art. 17 ust. 10
art. 13	art. 18
art. 14	—
art. 15	art. 19
—	art. 20
art. 16	art. 21 ust. 1
—	art. 21 ust. 2
—	art. 21 ust. 3
—	załącznik I
—	załącznik II

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 5 lipca 2006 r. Komisja przedstawiła Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾.

Na sesji plenarnej w dniu 20 listopada 2008 r. Parlament Europejski przyjął stanowisko w pierwszym czytaniu oraz towarzyszącą mu rezolucję ustawodawczą ⁽²⁾.

W dniu 6 lipca 2010 r. Komisja opublikowała dokument zawierający spostrzeżenia w sprawie reformy OLAF-u ⁽³⁾, by zidentyfikować zbieżności i różnice w opiniach Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszących się do pierwotnego wniosku Komisji oraz osiągnąć porozumienie co do najistotniejszych punktów.

W wyniku szczegółowych dyskusji na forum Grupy Roboczej ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych Rada w dniu 6 grudnia 2010 r. przedstawiła konkluzje odnoszące się do dokumentu zawierającego spostrzeżenia Komisji ⁽⁴⁾.

Po zakończeniu tego procesu refleksji Komisja w dniu 18 marca 2011 r. przedłożyła zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i uchylające rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999.

Parlament Europejski ustanowił swój mandat negocjacyjny dotyczący zmienionego wniosku Komisji, potwierdzając swoje stanowisko w pierwszym czytaniu wydane w związku z pierwotnym wnioskiem.

Trybunał Obrachunkowy wydał swoją opinię w dnia 12 lipca 2011 r. ⁽⁵⁾, a Europejski Inspektor Ochrony Danych – 1 czerwca 2011 r. ⁽⁶⁾

Zgodnie z pkt 16–18 Wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji ⁽⁷⁾ prezydencja, działając na mocy mandatu udzielonego jej przez Komitet Stałych Przedstawicieli ⁽⁸⁾, prowadziła rokowania z Parlamentem Europejskim w kontekście nieformalnych rozmów trójstronnych, które były prowadzone od października 2011 r. do czerwca 2012 r., w celu osiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego czytania w Radzie.

W dniu 25 lipca 2012 r. Komitet Stałych Przedstawicieli zatwierdził tekst kompromisowy uzgodniony podczas ostatnich rozmów trójstronnych w dniu 8 czerwca. Porozumienie zostało również potwierdzone w dniu 8 października przez Komisję Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego (CONT), po czym przewodniczący tej Komisji przesłał przewodniczącemu Komitetu Stałych Przedstawicieli pismo potwierdzające, że jeżeli Rada przyjmie ten tekst, on zaleci zgromadzeniu plenarnemu zaakceptowanie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu bez poprawek.

W wyniku powyższego na posiedzeniu w dniu 4 grudnia Rada potwierdziła porozumienie polityczne co do uzgodnionego tekstu przedstawionego w dokumentach 16546/12 i 12735/12 ADD 1.

⁽¹⁾ Dok. 11281/06.

⁽²⁾ Dok. 15961/08.

⁽³⁾ Dok. SEC(2010) 859.

⁽⁴⁾ Dok. 16833/10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 254 z 30.8.2011, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 279 z 29.9.2011, s. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 145 z 30.6.2007, s. 5.

⁽⁸⁾ Dok. 12140/11 ADD 1.

II. CEL WNIOSKU

Celem rozporządzenia jest zmiana rozporządzenia (WE) nr 1073/1999, które jest podstawowym aktem prawnym regulującym dochodzenia prowadzone przez OLAF.

Celem wniosku jest przede wszystkim zwiększenie niezależności OLAF-u, skuteczności i efektywności prowadzonych przezeń dochodzeń oraz poprawa współpracy i wymiany informacji między różnymi instytucjami i organami zaangażowanymi w różne etapy dochodzeń.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

Na podstawie zmienionego wniosku Komisji Parlament Europejski i Rada prowadziły negocjacje z myślą o zawarciu porozumienia na etapie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu.

Rozmowy trójstronne skupiły się przede wszystkim na kluczowych punktach wyszczególnionych poniżej, a tekst stanowiska Rady w pełni odzwierciedla osiągnięty z współprawodawcami kompromis, zatwierdzony przez Komitet Stałych Przedstawicieli w lipcu 2012 r. i zaaprobowany przez komisję CONT w październiku 2012 r.

Procedury dochodzeniowe

Określono bardziej szczegółowe przepisy wyjaśniające zadania i obowiązki różnych stron uczestniczących we wszczęciu, prowadzeniu i zamknięciu dochodzenia przez Urząd. Ponadto współprawodawcy uzgodnili, że dyrektor generalny OLAF-u wprowadzi wewnętrzną procedurę w zakresie doradztwa i kontroli, w tym również kontroli zgodności z prawem.

Rola dyrektora generalnego OLAF-u

Określono bardziej precyzyjnie zadania, obowiązki i zakres działania dyrektora generalnego, z uwzględnieniem obecnych praktyk i mając na celu usprawnienie procedur, ich większą przejrzystość i skrócenie. Ponadto, aby zwiększyć niezależność Urzędu, jednokrotnie – w myśl obowiązujących przepisów – odnawialna pięcioletnia kadencja dyrektora została zastąpiona nieodnawialną kadencją siedmioletnią.

Szczegółowe odniesienie do obowiązujących gwarancji proceduralnych

Zgodnie z Kartą praw podstawowych UE w rozporządzeniu zostały określone prawa proceduralne osób, których dotyczą dochodzenia prowadzone przez OLAF, świadków i informatorów; zostały one też wzmocnione w stosunku do obecnej praktyki stosowanej przez organy UE.

Rola Komitetu Nadzoru

Potwierdzono zasadnicze zadanie tego komitetu, czyli zagwarantowanie pełnej niezależności misji realizowanej przez OLAF. Obecne zadania komitetu rozszerzono również o mandat do nadzoru nad stosowaniem gwarancji proceduralnych. W odniesieniu do mianowania członków komitetu, aby zachować ciągłość jego działania, współprawodawcy uzgodnili wprowadzenie pięcioletniej kadencji oraz nierównoczesnej wymiany członków.

Przepływ informacji i ustalenia dotyczące współpracy

Aby umożliwić sprawniejszą i skuteczniejszą wymianę informacji między OLAF-em a unijnymi instytucjami, organami, urzędami i agencjami oraz właściwymi organami państw członkowskich na różnych etapach dochodzeń, udoskonalono pewne przepisy. Ustanowiono jaśniejsze procedury sprawozdawcze, zwłaszcza dotyczące działań następczych po wydaniu zaleceń przez dyrektora generalnego OLAF-u. Uzgodniono również, że każde z państw członkowskich wyznaczy jednostkę („jednostkę koordynującą zwalczanie nadużyć finansowych”) w celu ułatwiania skutecznej współpracy i wymiany informacji z Urzędem.

Ponadto współprawodawcy jasno określili w rozporządzeniu, że OLAF dysponuje możliwością zawierania porozumień administracyjnych z Europolem, Eurojustem, właściwymi organami państw trzecich i organizacjami międzynarodowymi.

Wymiana poglądów

Osiągnięto porozumienie w sprawie wprowadzenia regularnej wymiany poglądów między dyrektorem generalnym OLAF-u, Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją. Takie posiedzenia na szczeblu politycznym dotyczyłyby m.in. strategicznych priorytetów odnoszących się do strategii dochodzeniowych Urzędu oraz efektywności jego prac dotyczących realizacji jego mandatu, jednak w żaden sposób nie naruszałyby niezależności prowadzonych przez OLAF dochodzeń.

Dostęp do informacji w bazach danych przed wszczęciem dochodzenia

Prawo OLAF-u do natychmiastowego i niezapowiedzianego dostępu do informacji przechowywanych przez instytucje, organy, urzędy i agencje unijne zostało rozszerzone na etap poprzedzający wszczęcie dochodzenia, by umożliwić osądzenie, czy zarzuty są zasadne.

IV. PODSUMOWANIE

Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu odzwierciedla kompromis osiągnięty podczas negocjacji między Parlamentem Europejskim a Radą, przy wsparciu ze strony Komisji. Kompromis ten został potwierdzony pismem przewodniczącego komisji CONT do przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli z dnia 12 października 2012 r. W piśmie tym przewodniczący komisji CONT zaznaczył, że zaleci członkom tej komisji, a następnie zgromadzeniu plenarnemu, przyjęcie w drugim czytaniu przez Parlament Europejski stanowiska Rady w pierwszym czytaniu bez poprawek, z zastrzeżeniem weryfikacji tekstu przez prawników lingwistów obu instytucji.

Rada jest przekonana, że jej stanowisko w pierwszym czytaniu jest wyważone i że nowe rozporządzenie po przyjęciu w znaczący sposób przyczyni się do poprawy ochrony interesów finansowych Unii oraz do walki z nadużyciami finansowymi, korupcją i wszelką inną nielegalną działalnością wpływającą na te interesy.
